

Zalán Tibor

FOLYOSÓK

Már hiányzik a szél Állott le
vegőben téli legyek röpdös
nek Faltól üvegig Üvegtől
a nyári lélek üres folyos
óin végig az újabb falak
ig Alvadt rögökkel a szájá
ban A friss föld összetéveszthet
etlenül csikorgó fekete
ízével a szájában és fal

tól üvegig az üvegtől a
lélek üres folyosóin vég
ig az újabb falakig A ví
rus csak később Nem a szerelem
ideje volt Az ajtók bezár
ódtak és kintről szögelték be
őket a szelek Be a spalett
ákat is a szelek A szelek
et az ajtón kívülről a spal

ettákat A horizont felől
az alkony Sötét lett bár nem söt
étedett A hangok tárgyakhoz
ütődtek és szédülten a föld
re estek Nincs aki összeszed
je őket Mielőtt a hori
zont felől megérkeztek volna
a szelek Már megtörtént minden
Mindennek az ellenkezője

S nem volt a történeteknek kezd
etük sem Az ablaknál ült s néz
ett sötétbe kifelé sötét
ből Úgy érezte átlát az üv
egen és át a falon s már csak
a szelek voltak hátra S a föld
ön veszteglő felhorzsolt perem
ű gyűrött szavak Alsó polcos
gagy termékekről estek le

hogy irodalomná foldozza
össze őket valami kósza
ötlet Valaki kósza ötlet
e aki már beszédbe elegy
edett a halállal Kockáztak
és alulmaradt Alul maradt
A legalsó polcok alatt a
helyére kerül az ember A
polc alatti nincsen kijelöl

Persze nem kell mindig a halál
lal foglalkozni Bár az élet
tel meg nem érdemes Így talán
e felismeréssel könnyebb a
mi nem váltható meg Választás
nincs A változás meg nem érdek
es Túl van tolva ez az egész
Ahogy nőre néz az éhes fér
fiatal nőre lányra nem tol

akodón Csak félig bizalmas
an ahogy a folyosó végén
kuporog térdét melléhez húz
va Már a semmi térfelén túl
Hagyj még idő a szeleket vár
om sóhajt Sóhajt Hagyj még idő
Az árbcok már feltolultak
kint Az erkély alatt indulás
ra vár a sokféle bolyongó

Mosolytalan napokkal múlik
a fölfelé tartó spirálon
s elválík emberétől az é
let Onnantól kimondhatatlan
s visszafelé sem dekódolhat
ó az ó milyen nevetséges
ahogy rajta alakítja mag
át a nyelv a nyelv az embert az
ember semmi léte hímporát

Végső soron csak a szélre várt
végtelen folyosókat járva
a nyárban mormolva tűnő én
ekét a hajósinasoknak
s indult neki a nagy vizeknek
ahonnan nem jött vissza senki
ahová nem megy ember vágya
önként s talán dalolva sem Még
szomjas a szája De jön a szél

Parnasszus, 2020/2.